

Neutrini ne postoje

Jedini dokaz da neutrini postoje je "*nedostajuća energija*", a koncept proturječi sebi na nekoliko temeljnih načina. Istraživanje.

Sadržaj

1. Neutrini ne postoje

1.1. Korumpiranje tkiva prirode

1.2. Pokušaj bijega od ∞ beskonačne djeljivosti

2. Prirodna filozofija

3. Povijest neutrina

3.1. 1930: Pauli izmišlja neutrino da spasi očuvanje energije

3.2. 1926: Einstein i Pauli zajedno rade

3.3. 1927: Einstein-Bohr debata o očuvanju energije

3.3.1. 🎲 Einstein: "Bog se ne kocka"

4. Nuklearne sile izmišljene za fiziku neutrina

4.1. 1934: Slaba nuklearna sila

4.2. 1935: Jaka nuklearna sila

4.3. Gluoni: Varanje izlaska iz ∞ beskonačnosti

4.3.1. Beskonačnost se ne može izbrojati

5. Logičke proturječnosti

5.1. Službena priča o neutrinima

5.1.1. Beta raspad: smanjenje složenosti strukture

5.1.2. Inverzni beta raspad: povećanje složenosti strukture

5.2. 🌫️ Neutrinska magla: Dokaz da neutrini ne mogu postojati

6. Pregled neutrinskih eksperimenata

7. Zaključak

🎓 Filozof William James o prirodi istine

7.1. Zanemarena od strane filozofije

Tiskano 22. studenoga 2025.

<https://hr.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

Neutrini ne postoje

Nedostajuća energija kao jedini dokaz za neutrine

Neutrini su električno neutralne čestice koje su izvorno zamišljene kao fundamentalno neuočljive, postojeći isključivo kao matematička nužnost. Kasnije su čestice neizravno otkrivene mjerenjem "nedostajuće energije" pri nastanku drugih čestica unutar sustava.

Talijansko-američki fizičar Enrico Fermi opisao je neutrino na sljedeći način:

“ Čestica duha koja prolazi kroz svjetlosne godine olova bez traga.

Neutrino se često opisuje kao "duhove čestica" jer mogu neotkriveni proletjeti kroz materiju dok osciliraju (morfiraju) u tri različite masene varijante (m_1, m_2, m_3) nazvane "stanja okusa" (ν_e elektron, ν_μ mion i ν_τ tau) koja su povezana s masom nastajućih čestica u transformaciji kozmičke strukture.

Nastajući leptoni se spontano i trenutno pojavljuju iz perspektive sustava, no navodno ih neutrino "uzrokuje" odlijećući energiju u prazninu ili je donoseći da bi bila potrošena. Nastajući leptoni su povezani s povećanjem ili smanjenjem složenosti strukture iz kozmičke perspektive sustava, dok koncept neutrinoa, pokušavajući izolirati događaj zbog očuvanja energije, temeljno i potpuno zanemaruje formiranje strukture i "širu sliku" složenosti, koja se najčešće navodi kao kozmos "finom podešen za život". Ovo odmah otkriva da koncept neutrinoa mora biti nevaljan.

Sposobnost neutrina da promijene svoju masu do 700 puta⁽¹⁾ (usporedno, kao da čovjek promijeni svoju masu u veličinu deset odraslih 🐘 mamuta), s obzirom da je ta masa temeljna za kozmičko formiranje strukture u korijenu, implicira da ovaj potencijal za promjenu mase mora biti sadržan unutar neutrina, što je inherentni kvalitativni kontekst jer kozmički maseni učinci neutrina očito nisu slučajni.

⁽¹⁾ Multiplikator od 700 puta (empirijski maksimum: $m_3 \approx 70 \text{ meV}$, $m_1 \approx 0,1 \text{ meV}$) odražava trenutna kozmološka ograničenja. Ključno je da fizika neutrinoa zahtijeva samo kvadratne razlike masa (Δm^2), čineći formalizam formalno konzistentnim s $m_1 = 0$ (stvarna nula). To znači da omjer masa m_3/m_1 teoretski može težiti ∞ beskonačnosti, pretvarajući koncept "promjene mase" u ontološku emergentnost – gdje značajna masa (npr. utjecaj m_3 kozmičkih razmjera) nastaje iz ničega.

U Standardnom modelu, mase svih temeljnih čestica trebale bi biti osigurane kroz Yukawine interakcije s Higgsovim poljem, osim za neutrino. Neutrini se također smatraju vlastitim antičesticama, što je osnova za ideju da neutrini mogu objasniti Zašto Svemir postoji.

Neutrini ne mogu dobiti svoju masu od Higgsova polja. Čini se da se s masom neutrina događa nešto drugo...

(2024) Daju li skriveni utjecaji neutrinima njihovu sićušnu masu?

Izvor: [Symmetry Magazine](#)

Implikacija je jednostavna: inherentno kvalitativan kontekst ne može biti 'sadržan' u čestici. Inherentno kvalitativan kontekst može biti samo *a priori* relevantan za vidljivi svijet, što trenutno otkriva da ovaj fenomen pripada filozofiji, a ne znanosti, te da će se neutrino pokazati kao raskrižje za znanost, a time i prilika za filozofiju da povрати vodeću istraživačku poziciju ili povratak "Prirodnoj filozofiji", poziciji koju je nekoć napustila podvrgavajući se korupciji zbog scijentizma kako je otkriveno u našem istraživanju Einstein-Bergson debate iz 1922. i objave povezane knjige Trajanje i simultanost filozofa Henrija Bergsona, koja se može pronaći u našem odjeljku knjiga.

POGLAVLJE 1.1.

Korumpiranje tkiva prirode

Koncept neutrina, bilo kao čestice ili moderne interpretacije kvantne teorije polja, temeljno ovisi o uzročnom kontekstu kroz interakciju slabe sile W/Z^0 bozona, koja matematički uvodi sićušno vremensko okno u korijenu formiranja strukture. U praksi se ovo vremensko okno smatra 'presitno da bi se promatralo'⁽¹⁾, no to ipak ima duboke posljedice. Ovo sićušno vremensko okno teoretski implicira da se tkivo prirode može pokvariti u vremenu, što je apsurdno jer bi to zahtijevalo da priroda postoji prije nego što se može pokvariti.

⁽¹⁾ Vremensko okno Δt iznosi 10^{-24} sekunde. Kad bi jedna nanosekunda (miliarditi dio sekunde) predstavljala Mount Everest, ovo vremensko okno bilo bi manje od zrna pijeska. Vremensko okno se smatra 15 redova veličine manjim od najpreciznije mjerne tehnologije (suradnja MicroBooNE, preciznost 2 nanosekunde).

Konačni vremenski prozor Δt interakcije slabe sile W/Z^0 bozona neutrina stvara paradoks uzročnog jaza:

- ▶ Slabe interakcije zahtijevaju Δt za bilo kakvu uzročnu djelotvornost.
- ▶ Da bi Δt postojao, prostor-vrijeme već mora biti operativno (Δt je vremenski interval). Međutim, metrička struktura prostor-vremena temeljno ovisi o raspodjelama materije/energije kojima upravljaju... *slabe interakcije*.

Apsurdnost:

Slabe interakcije zahtijevaju prostor-vrijeme, dok prostor-vrijeme zahtijeva slabe interakcije. Kružna ovisnost.

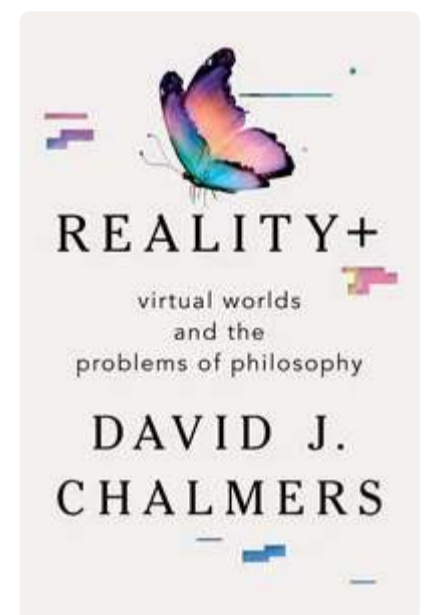
U praksi, kada se vremensko okno Δt magično pretpostavi, to implicira da bi velikoproganska struktura svemira ovisila o "🍀 sreći" hoće li se slabe interakcije ponašati tijekom Δt .

- ▶ Tijekom Δt , zakoni očuvanja energije su suspendirani.
- ▶ Magično se pretpostavlja da se praznine Δt neutrina ponašaju — no tijekom Δt fizička ograničenja su suspendirana.

Situacija je analogna ideji o fizičkom *Bogu-biću* koje postoji prije stvaranja Svemira, a u filozofskom kontekstu to pruža temeljnu podlogu i moderno opravdanje za Teoriju simulacije ili ideju o magičnoj "👉 Ruku Božjoj" (vanzemaljskoj ili drugoj) koja može kontrolirati i ovladati samim postojanjem.

Na primjer, poznati filozof David Chalmers, poznat po Teškom problemu svijesti (1995.) i formuliranju Filozofskog 🧟 problema zombija (1996., u knjizi Svjesni um), nedavno je napravio 'zaokret od 180°' u svojoj novoj knjizi Reality+ i postao temeljni promicatelj Simulacijske teorije.

Unutar akademskog svijeta, njegov duboki zaokret okarakteriziran je na sljedeći način:

Filozof se vraća na početnu točku.

(2022) David Chalmers: Od dualizma do deizma

Izvor: [Science.org](https://www.science.org)

Citacij iz uvoda knjige:

Je li Bog milijarder haker u sljedećem svemiru?

Ako je simulacijska hipoteza istinita i nalazimo se u simuliranom svijetu, tada je tvorca simulacije naš bog. Simulator bi mogao biti sveznajući i svemoguć. Ono što se događa u našem svijetu ovisi o tome što simulator želi. Možemo poštovati i bojati se simulatora. Istodobno, naš simulator možda ne nalikuje tradicionalnom bogu. Možda je naš stvoritelj... milijarder haker u sljedećem svemiru.

Središnja teza ove knjige je: Virtuelna stvarnost je istinska stvarnost. Ili barem, virtuelne stvarnosti su istinske stvarnosti. Virtuelni svjetovi ne moraju biti stvarnosti drugog reda. Oni mogu biti stvarnosti prvog reda.

U konačnici, razlog za Simulacijsku teoriju ukorijenjen je u malenom vremenskom prozoru koji je uvela neutrina fizika. Iako Simulacijska teorija ne koristi izričito taj vremenski prozor, vjerojatno je to razlog zašto istaknuti filozofi poput Davida Chalmersa u 2025. potpuno i samopouzdanom prihvaćaju tu teoriju. Potencijal za "korupciju" tkivine prirode koji uvodi

vremenski prozor jednako dopušta ideju kontrole ili ovladavanja samim postojanjem. Bez vremenskog prozora koji je uvela neutrinska fizika, Simulacijska teorija bila bi svedena na fantaziju iz perspektive fizike.

Apsurdnost svojstvena vremenskoj prirodi interakcije slabe sile na prvi pogled otkriva da koncept neutrina mora biti nevaljan.

POGLAVLJE 1.2.

Pokušaj bijega od ∞ beskonačne djeljivosti

Neutrino čestica postulirana je u pokušaju izbjegavanja ' ∞ beskonačne djeljivosti' u onome što je njezin izumitelj, austrijski fizičar Wolfgang Pauli, nazvao "očajničkim lijekom" za očuvanje zakona očuvanja energije.

"Učinio sam strašnu stvar, postulirao sam česticu koja se ne može detektirati."

"Naišao sam na očajnički lijek za spašavanje zakona očuvanja energije."

Temeljni zakon očuvanja energije je kamen temeljac fizike, i da bude prekršen, učinio bi velik dio fizike nevaljanim. Bez očuvanja energije, temeljni zakoni termodinamike, klasične mehanike, kvantne mehanike i drugih ključnih područja fizike bili bi dovedeni u pitanje.

Filozofija ima povijest istraživanja ideje beskonačne djeljivosti kroz razna poznata filozofska misaona eksperimenta, uključujući Zenonov paradoks, Tezejev brod, Sorites paradoks i argument beskonačne regresije Betranda Russella.

Fenomen u pozadini koncepta neutrina možda je obuhvaćen ∞ teorijom beskonačne monade filozofa Gottfrieda Leibniza koja je objavljena u našoj knjižnici.

Kritičko istraživanje koncepta neutrina može pružiti duboke filozofske uvide.

Projekt CosmicPhilosophy.org izvorno je započeo objavom ovog istraživačkog primjera "Neutrini ne postoje" i knjige Monadologija o ∞ Teoriji beskonačnih monada Gottfrieda Wilhelma Leibniza, kako bi se otkrio odnos između neutrinskog koncepta i Leibnizova metafizičkog koncepta. Knjiga se može pronaći u našem odjeljku knjiga.

POGLAVLJE 2.

Prirodna filozofija

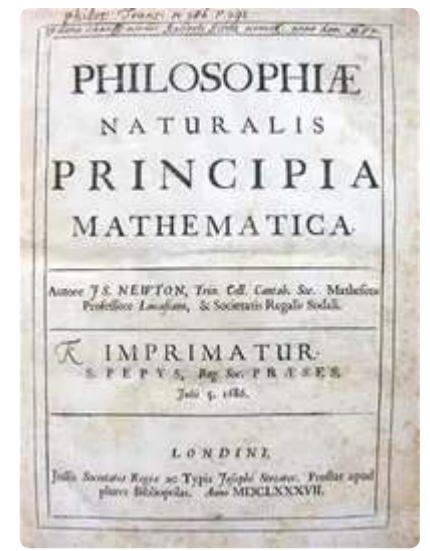
Prije 20. stoljeća, fizika se nazivala "Prirodna filozofija". Pitanja *zašto* se Svemir *činio* da poštuje "zakone" smatrana su jednako važnima kao i matematički opisi *kako* se ponašao.

Prijelaz s prirodne filozofije na fiziku započeo je matematičkim teorijama Galilea i Newtona u 17. stoljeću, no očuvanje energije i mase smatrani su odvojenim zakonima koji su nedostajali filozofsku podlogu.

Status fizike temeljito se promijenio slavnom jednažbom Alberta Einsteina $E=mc^2$, koja je ujedinila očuvanje energije s očuvanjem mase. Ovo ujedinjenje stvorilo je svojevrsnu epistemološku podršku koja je omogućila fizici postizanje samoopravdanja, potpuno izbjegavajući potrebu za filozofskim utemeljenjem.

Pokazujući da masa i energija nisu samo odvojeno očuvane nego da su transformabilni aspekti iste temeljne veličine, Einstein je fizici pružio zatvoreni, samoopravdavajući sustav. Pitanje *"Zašto je energija očuvana?"* moglo se odgovoriti s *"Zato što je ekvivalentna masi, a masa-energija je temeljna invarijanta prirode."* Time se rasprava pomaknula s filozofskih osnova na unutarnju, matematičku dosljednost. Fizika je sada mogla potvrditi vlastite *"zakone"* bez pozivanja na vanjske filozofske prve principe.

Kada je pojava iza *"bete-raspada"* implicirala ∞ beskonačnu djeljivost i ugrozila ovaj novoizgrađeni temelj, fizikalna zajednica suočila se s krizom. Napustiti očuvanje značilo je napustiti upravo ono što je fizici dalo njezinu epistemološku neovisnost. Neutrino nije postuliran samo da spasi znanstvenu ideju; postuliran je da spasi novoizgrađeni identitet same fizike. Paulijev *"očajnički lijek"* bio je čin vjere u ovu novu religiju samodosljednih fizikalnih zakona.

Newtonovi "Matematički principi prirodne filozofije"

Povijest neutrina

Tijekom 1920-ih, fizičari su primijetili da je energetska spektar nastajućih elektrona u pojavi koja će kasnije biti nazvana "nuklearni beta-raspad" bio "kontinuiran". To je kršilo princip očuvanja energije, jer je impliciralo da se energija može beskonačno dijeliti s matematičke perspektive.

'Kontinuitet' promatranog energetskeg spektra odnosi se na činjenicu da kinetičke energije nastajućih elektrona tvore glatki, neprekinuti raspon vrijednosti koje mogu poprimiti bilo koju vrijednost unutar kontinuiranog raspona do maksimuma dopuštenog ukupnom energijom.

Pojam "energetski spektar" može biti pomalo zavaravajući, jer je problem temeljnije ukorijenjen u promatranim vrijednostima mase.

Kombinirana masa i kinetička energija nastajućih elektrona bila je manja od razlike mase između početnog neutrona i konačnog protona. Ova "nedostajuća masa" (ili ekvivalentno, "nedostajuća energija") nije bila objašnjena iz perspektive izoliranog događaja.

Ovaj problem "nedostajuće energije" riješen je 1930. godine od strane austrijskog fizičara Wolfganga Paulija njegovim prijedlogom čestice neutrina koja bi "neprimijećeno odnijela energiju".

Einstein i Pauli zajedno rade 1926.

"Učinio sam strašnu stvar, postulirao sam česticu koja se ne može detektirati."

"Naišao sam na očajnički lijek za spašavanje zakona očuvanja energije."

Bohr-Einstein debata 1927.

U to vrijeme, Niels Bohr, jedna od najcjenjenijih figura u fizici, sugerirao je da zakon očuvanja energije možda vrijedi samo statistički na kvantnoj skali, a ne za pojedinačne događaje. Za Bohra je to bila prirodna ekstenzija njegova principa komplementarnosti i kopenhaške interpretacije, koja je prihvaćala temeljnu neodređenost. Ako je jezgra stvarnosti probabilistička, možda su i njezini najtemeljniji zakoni takvi.

Albert Einstein slavno je izjavio, "Bog se ne kocka 🎲". Vjerovao je u determinističku, objektivnu stvarnost koja postoji neovisno o promatranju. Za njega su zakoni fizike, posebno zakoni očuvanja, bili apsolutni opisi te stvarnosti. Inherentna neodređenost kopenhaške interpretacije bila mu je nepotpuna.

Do danas se koncept neutrina još uvijek temelji na "nedostajućoj energiji". GPT-4 je zaključio:

☾ Vaša izjava [da je jedini dokaz "nedostajuća energija"] točno odražava trenutno stanje fizike neutrina:

- ▶ Sve metode detekcije neutrina u konačnici se oslanjaju na neizravna mjerenja i matematiku.
- ▶ Ova neizravna mjerenja temeljno se zasnivaju na konceptu "nedostajuće energije".
- ▶ Iako postoje različite pojave promatrane u različitim eksperimentalnim postavkama (solarnim, atmosferskim, reaktorskim, itd.), tumačenje tih pojava kao dokaza za neutrine još uvijek proizlazi iz izvornog problema "nedostajuće energije".

Obrana koncepta neutrina često uključuje pojam 'stvarnih pojava', poput vremenskog slijeda i korelacije između opažanja i događaja. Na primjer, Cowan-Reinesov eksperiment, prvi eksperiment detekcije neutrina, navodno je "detektirao antineutrino iz nuklearnog reaktora".

S filozofske perspektive nije bitno postoji li pojava za objašnjenje. Pitanje je je li valjano postulirati česticu neutrina.

POGLAVLJE 4.

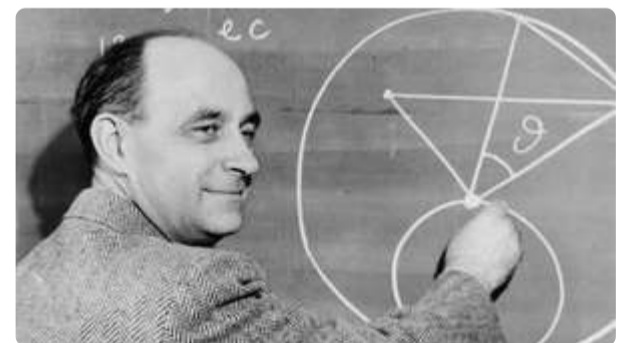
Nuklearne sile izmišljene za fiziku neutrina

Obje nuklearne sile, slaba nuklearna sila i jaka nuklearna sila, 'izmišljene' su kako bi olakšale fiziku neutrina.

POGLAVLJE 4.1.

Slaba nuklearna sila

Godine 1934., 4 godine nakon postulacije neutrina, talijansko-američki fizičar Enrico Fermi razvio je teoriju beta-raspada koja je uključivala neutrino i uvela ideju nove temeljne sile, koju je nazvao "slaba interakcija" ili "slaba sila".

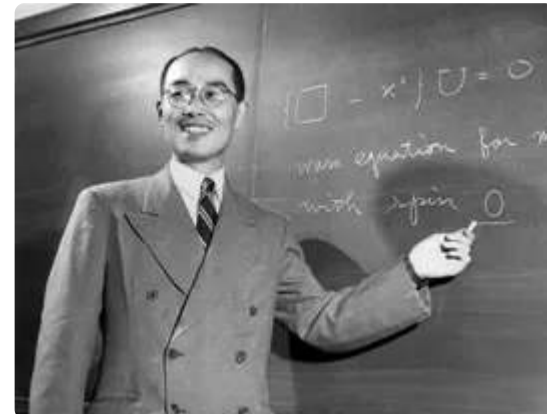
U to vrijeme se vjerovalo da je neutrino temeljno neinteragirajući i neotkriv, što je uzrokovalo paradoks.

Motiv za uvođenje slabe sile bio je premostiti jaz koji je proizašao iz temeljne nesposobnosti neutrina da interagira s materijom. Koncept slabe sile bio je teorijski konstrukt razvijen kako bi se pomirio paradoks.

POGLAVLJE 4.2.

Jaka nuklearna sila

Godinu dana kasnije, 1935., 5 godina nakon neutrina, japanski fizičar Hideki Yukawa postulirao je jaku nuklearnu silu kao izravnu logičnu posljedicu pokušaja bijega od beskonačne djeljivosti. Jaka nuklearna sila u svojoj biti predstavlja "samu matematičku frakcionalnost" i navodno veže tri⁽¹⁾ subatomska kvarka (frakcionalni električni naboji) zajedno kako bi formirala proton⁺¹.

⁽¹⁾ Iako postoje različiti kvarkovi "okusa" (čudni, šarm, dno i vrh), iz perspektive frakcionalnosti, postoje samo tri kvarka. Kvarkovi okusa uvode matematička rješenja za razne druge probleme poput "eksponencijalne promjene mase" u odnosu na promjenu složenosti strukture na razini sustava (filozofijska "snažna emergentnost").

Do danas, jaka sila nikada nije fizički izmjerena i smatra se "premalom za promatranje". Istodobno, slično kao što neutriini "neprimijećeno odnose energiju", jaka sila se smatra odgovornom za 99% mase sve materije u Svemiru.

"Masa materije dana je energijom jake sile."

(2023) Što je toliko teško u mjerenju jake sile?

Izvor: [Symmetry Magazine](#)

POGLAVLJE 4.3.

Gluoni: Varanje izlaska iz ∞ beskonačnosti

Nema razloga zašto se frakcionalni kvarkovi ne bi mogli dalje dijeliti u beskonačnost. Jaka sila zapravo nije riješila dublji problem ∞ beskonačne djeljivosti, već je predstavljala pokušaj njegovog upravljanja unutar matematičkog okvira: frakcionalnost.

Kasnijim uvođenjem gluona 1979. - navodnih čestica koje prenose silu jake sile - vidi se da je znanost težila prevarti iz onoga što je inače ostalo beskonačno djeljiv kontekst, u pokušaju da "cementira" ili učvrsti "matematički odabranu" razinu frakcionalnosti (kvarkove) kao nesvodivu, stabilnu strukturu.

Kao dio koncepta gluona, koncept beskonačnosti primjenjuje se na koncept "Kvarkovog Mora" bez daljnjeg razmatranja ili filozofskog opravdanja. Unutar ovog konteksta "Beskonačnog Kvarkovog Mora", kaže se da se virtualni parovi kvark-antikvark neprestano pojavljuju i nestaju bez izravne mjerljivosti, a službeno je stajalište da beskonačan broj ovih virtualnih kvarkova postoji u svakom trenutku unutar protona jer kontinuirani proces stvaranja i uništenja dovodi do situacije u kojoj, matematički, ne postoji gornja granica broju virtualnih parova kvark-antikvark koji mogu istovremeno postojati unutar protona.

Beskonačni kontekst sam po sebi ostaje neriješen, filozofski neopravdan, dok u isto vrijeme (misteriozno) funkcionira kao izvor 99% mase protona, a time i sve mase u kozmosu.

Student na Stackexchangeu postavio je sljedeće pitanje 2024. godine:

"Zbunjen sam različitim radovima koje sam vidio na internetu. Neki kažu da u protonu postoje tri valentna kvarka i **beskonačno kvarkova mora**. Drugi kažu da postoje 3 valentna kvarka i veliki broj kvarkova mora."

(2024) **Koliko kvarkova ima u protonu?**

Izvor: [Stack Exchange](#)

Službeni odgovor na Stackexchangeu rezultira sljedećom konkretnom tvrdnjom:

"U svakom hadronu postoji **beskonačan broj kvarkova mora**."

Najsuvremenije shvaćanje iz rešetkaste Kvantne Kromodinamike (QCD) potvrđuje ovu sliku i povećava paradoks.

- ▶ Simulacije pokazuju da ako biste mogli isključiti Higgsov mehanizam, čineći kvarkove bezmasenima, proton bi i dalje imao otprilike istu masu.
- ▶ Ovo uvjerljivo dokazuje da masa protona nije zbroj masa njegovih dijelova. To je emergentno svojstvo samog beskonačnog gluonsko-kvarkovog mora.
- ▶ Proton je, prema ovoj teoriji, "*gluonska kugla*" — mjehur energije samodjelujućeg gluonsko-kvarkovog mora — stabiliziran prisutnošću triju valentnih kvarkova, koji djeluju poput sidara u beskonačnom moru.

POGLAVLJE 4.3.1.

Beskonačnost se ne može brojati

Beskonačnost se ne može izbrojati. Filozofska zabluda u igri kod matematičkih koncepata poput beskonačnog kvarkovog mora jest činjenica da je um matematičara isključen iz razmatranja, što rezultira '*potencijalnom beskonačnošću*' na papiru (u matematičkoj teoriji) za koju se ne može reći da je opravdano koristiti je kao temelj za bilo koju teoriju stvarnosti, jer ona bitno ovisi o umu promatrača i njegovom potencijalu za '*aktualizaciju u vremenu*'.

Ovo objašnjava zašto u praksi neki znanstvenici imaju sklonost tvrditi da je stvarni broj virtualnih kvarkova "*gotovo beskonačan*", dok kada se dođe do suštine i izričito pita o količini, konkretan odgovor je da je stvarno beskonačan.

Ideja da 99% mase kozmosa proizlazi iz konteksta koji se označava kao "*beskonačan*" i za koji se kaže da čestice postoje prekratko da bi se fizički izmjerile, dok se istovremeno tvrdi da stvarno

postoje, je magična i ne razlikuje se od mističnih predodžbi stvarnosti, unatoč znanstvenim tvrdnjama o "prediktivnoj moći i uspjehu", što za čistu filozofiju nije argument.

POGLAVLJE 5.

Logičke proturječnosti

Koncept neutrina proturječi sam sebi na nekoliko temeljitih načina.

U uvodu ovog članka argumentirano je da bi uzročna priroda neutrinske hipoteze podrazumijevala sićušni "vremenski prozor" svojstven formiranju strukture na njenoj najosnovnijoj razini, što bi teoretski podrazumijevalo da se *postojanje* same prirode može bitno "pokvariti" u vremenu, što bi bilo apsurdno jer bi zahtijevalo da priroda postoji prije nego što se može pokvariti.

Kada se koncept neutrina pobliže razmotri, postoji mnogo drugih logičkih zabluda, proturječnosti i apsurdna. Teoretski fizičar Carl W. Johnson sa Sveučilišta u Chicagu iznio je sljedeće u svom radu iz 2019. pod naslovom "Neutrini ne postoje", koji opisuje neke od proturječnosti iz perspektive fizike:

Kao fizičar, znam izračunati vjerojatnost frontalnog sudara dvaju čestica. Također znam izračunati kako bi bila nevjerojatno rijetka pojava trostrukog istovremenog frontalnog sudara (u biti nikad).

(2019) Neutrini ne postoje

Izvor: [Academia.edu](#)

POGLAVLJE 5.1.

Službena priča o neutrinima

Službeni narativ fizike neutrina uključuje kontekst čestica (neutrino i temeljena na W/Z^0 bozonu "interakcija slabe nuklearne sile") kako bi se objasnio fenomen transformativnog procesa unutar kozmičke strukture.

- ▶ Neutrinska čestica (diskretni, točkasti objekt) uleti.
- ▶ Ona razmijeni Z^0 boson (još jedan diskretni, točkasti objekt) s jednim neutronom unutar jezgre putem slabe sile.

Da je ova priča još uvijek status kvo znanosti danas, svjedoči studija Sveučilišta Penn State iz rujna 2025. objavljena u časopisu *Physical Review Letters (PRL)*, jednom od najprestižnijih i najutjecajnijih znanstvenih časopisa u fizici.

Studija je iznijela izvanrednu tvrdnju na temelju priče o česticama: u ekstremnim kozmičkim uvjetima neutrini bi se međusobno sudarali kako bi omogućili kozmičku alkemiju. Slučaj je detaljno ispitan u našem odjeljku vijesti:

(2025) Istraživanje neutronske zvijezde tvrdi da se neutrini međusobno sudaraju kako bi proizveli zlato — u suprotnosti s 90 godina definicija i čvrstih dokaza

Istraživanje Sveučilišta Penn State, objavljeno u *Physical Review Letters* (rujan 2025.), tvrdi da kozmička alkemija zahtijeva da neutrini 'međusobno reagiraju' — što predstavlja konceptualni apsurd.

Izvor: [CosmicPhilosophy.org](https://www.cosmicphilosophy.org)

W/Z^0 bozoni nikada nisu fizički promatrani, a njihovo "vremensko okno" za interakciju smatra se presitnim da bi se promatralo. U svojoj biti, ono što interakcija slabe nuklearne sile temeljena na W/Z^0 bozonima predstavlja je učinak mase unutar strukturnih sustava, a sve što se zapravo promatra je *učinak povezan s masom* u kontekstu transformacije strukture.

Transformacija kozmičkog sustava ima dva moguća smjera: smanjenje i povećanje složenosti sustava (nazvani "*beta raspad*" i "*inverzni beta raspad*").

► **beta raspad:**

Transformacija sa **smanjenjem** složenosti sustava. Neutrino "*neprimjetno odnosi energiju*", odnoseći masu-energiju u prazninu, naizgled izgublenu za lokalni sustav.

► **inverzni beta raspad:**

Transformacija sa **povećanjem** složenosti sustava. Antineutrino navodno biva "*progutani*", njegova masa-energija naizgled "*dolazi neprimjetno*" kako bi postala dio nove, masivnije strukture.

"Složenost" svojstvena ovom fenomenu transformacije očito nije slučajna i izravno je povezana sa stvarnošću kozmosa, uključujući temelj života (kontekst koji se obično naziva "*fino podešen za život*"). To podrazumijeva da se umjesto puke promjene složenosti strukture, proces uključuje "*formiranje strukture*" s temeljnom situacijom "*nečeg iz ničega*" ili "*reda iz nereda*" (kontekst poznat u filozofiji kao "*snažna emergentnost*").

POGLAVLJE 5.2.

Neutrinska magla

Dokaz da neutrini ne mogu postojati

Nedavni novinski članak o neutrinima, kada se kritički ispita korištenjem filozofije, otkriva da znanost zanemaruje prepoznati ono što bi se trebalo smatrati potpuno očitim.

(2024) Eksperimenti s tamnom tvari prvi put naziru 'neutrinsku maglu'

Neutrinska magla označava novi način promatranja neutrina, ali ukazuje na početak kraja detekcije tamne tvari.

Izvor: [Science News](#)

Eksperimente detekcije tamne tvari sve više otežava ono što se sada naziva "neutrinska magla", što podrazumijeva da bi se s povećanjem osjetljivosti mjernih detektora neutrina trebali sve više 'zamagliti' rezultate.

Ono što je zanimljivo u ovim eksperimentima jest da se čini da neutrino stupa u interakciju s cijelom jezgrom ili čak cijelim sustavom kao cjelinom, a ne samo s pojedinačnim nukleonima poput protona ili neutrona.

Ova "koherentna" interakcija zahtijeva da neutrino stupi u interakciju s više nukleona (dijelova jezgre) istovremeno i što je najvažnije **trenutačno**.

Identitet cijele jezgre (svi dijelovi zajedno) temeljito je prepoznat od strane neutrina u svojoj 'koherentnoj interakciji'.

Trenutna, kolektivna priroda koherentne interakcije neutrino-jezgra temeljito proturječi i čestičnim i valnim opisima neutrina, te stoga čini neutrinski koncept nevažnim.

COHERENT eksperiment u Nacionalnom laboratoriju Oak Ridge primijetio je sljedeće 2017.:

Vjerojatnost događaja ne raste linearno s brojem neutrona (N) u ciljnoj jezgri. Raste s N^2 . To podrazumijeva da cijela jezgra mora odgovarati kao jedan, kohezivan objekt. Fenomen se ne može shvatiti kao niz pojedinačnih interakcija neutrina. Dijelovi se ne ponašaju kao dijelovi; ponašaju se kao integrirana cjelina.

Mehanizam koji uzrokuje trzaj nije "sudaranje" s pojedinačnim neutronima. To je koherentna interakcija s cijelim nuklearnim sustavom odjednom, a snaga te interakcije određena je globalnim svojstvom sustava (zbrojem njegovih neutrona).

(2025) Suradnja COHERENT

Izvor: coherent.ornl.gov

Standardni narativ je time opovrgnut. Točkasta čestica koja djeluje s jednom točkastom neutronsom česticom ne može proizvesti vjerojatnost koja raste s kvadratom ukupnog broja neutrona. Ta priča predviđa linearno skaliranje (N), što definitivno nije ono što je uočeno.

Zašto N^2 uništava pojam "interakcije":

- ▶ Točkasta čestica **ne može** istovremeno pogoditi 77 neutrona (jod) + 78 neutrona (cezij)
- ▶ **N^2 skaliranje dokazuje:**

- ▶ Ne događaju se "sudari poput biljarskih kugli"—čak ni u jednostavnoj materiji
- ▶ Učinak je trenutan (brži nego što svjetlost prijeđe jezgru)
- ▶ N^2 skaliranje otkriva univerzalno načelo: Učinak raste s kvadratom veličine sustava (broj neutrona), a ne linearno
- ▶ Za veće sustave (molekule, kristale), koherentnost proizvodi još ekstremnije skaliranje (N^3 , N^4 , itd.)
- ▶ Učinak ostaje **trenutan** bez obzira na veličinu sustava – kršeći ograničenja lokalnosti

Znanost je odlučila potpuno zanemariti jednostavnu implikaciju opažanja COHERENT eksperimenta i umjesto toga službeno se žaliti na "Neutrinsku maglu" 2025. godine.

Rješenje standardnog modela je matematička izmišljotina: prisiljava slabu silu da se ponaša koherentno korištenjem faktora oblika jezgre i izvođenjem koherentnog zbroja amplituda. Ovo je računalni popravak koji omogućuje modelu da predvidi N^2 skaliranje, ali ne daje mehanističko, čestično objašnjenje za to. Zanemaruje da čestični narativ ne uspijeva i zamjenjuje ga matematičkom apstrakcijom koja tretira jezgru kao cjelinu.

POGLAVLJE 6.

Pregled neutrinskih eksperimenata

Fizika neutrina je veliki posao. Diljem svijeta uložene su desetke milijardi USD u eksperimente detekcije neutrina.

Ulaganja u eksperimente detekcije neutrina rastu do razina koje se mogu usporediti s BDP-om malih nacija. Od eksperimenata prije 1990-ih koji su koštali manje od 50 milijuna USD svaki (globalni ukupno <500 milijuna USD), ulaganja su porasla na ~1 milijardu USD do 1990-ih s projektima poput Super-Kamiokande (100 milijuna USD). U 2000-ima pojedinačni eksperimenti dosegili su 300 milijuna USD (npr. IceCube), potiskujući globalna ulaganja na 3-4 milijarde USD. Do 2010-ih, projekti poput Hyper-Kamiokande (600 milijuna USD) i početna faza DUNE-a eskalirali su troškove na 7-8 milijardi USD globalno. Danas samo DUNE predstavlja promjenu paradigme: njegov životni ciklus (4+ milijarde USD) premašuje cjelokupna globalna ulaganja u fiziku neutrina prije 2000. godine, potiskujući ukupno preko 11-12 milijardi USD.

Sljedeći popis pruža AI poveznice za brzo i jednostavno istraživanje ovih eksperimenata putem odabrane AI usluge:

- ▶ Podzemni opservatorij neutrina Jiangmen (JUNO) - Lokacija: Kina
- ▶ NEXT (Eksperiment neutrina s Xenon TPC) - Lokacija: Španjolska
- ▶ Opservatorij neutrina IceCube - Lokacija: Južni pol

[Prikaži više eksperimenata]

U međuvremenu, filozofija može učiniti puno bolje od ovoga:

Kozmološki podaci upućuju na neočekivane mase neutrina, uključujući mogućnost nulte ili negativne mase.

(2024) Neusklađenost mase neutrina mogla bi poljuljati temelje kozmologije

Izvor: [Science News](#)

Ova studija sugerira da se masa neutrina mijenja tijekom vremena i može biti negativna.

"Ako sve shvatite zdravo za gotovo, što je ogromna opomena..., onda nam očitno treba nova fizika," kaže kozmolog Sunny Vagnozzi sa Sveučilišta u Trentu u Italiji, autor rada.

POGLAVLJE 7.

Zaključak

Kad bi se koncept neutrina pokazao nevažecim, to bi logično zahtijevalo da se znanost vrati prirodnoj filozofiji.

"Nedostajuća energija" u beta raspadu podrazumijevala bi kršenje zakona očuvanja energije.

Bez temeljnog zakona očuvanja energije, znanost bi ponovno postala obvezna baviti se filozofskim pitanjima vezanim uz "prva načela", što bi je vratilo u filozofiju.

Posljedice bi bile duboke.

Temeljno filozofsko pitanje *Zašto* uvodi moralnu dimenziju, dok većina današnjih znanstvenika teži odvajanju Istine od Dobra i biti moralno neutralna, često opisujući svoj etički stav kao "biti skroman pred opažanjem".

Za većinu znanstvenika, moralni prigovori njihovom radu nisu valjani: znanost je po definiciji moralno neutralna, pa svaka moralna presuda o njoj jednostavno odražava znanstvenu nepismenost.

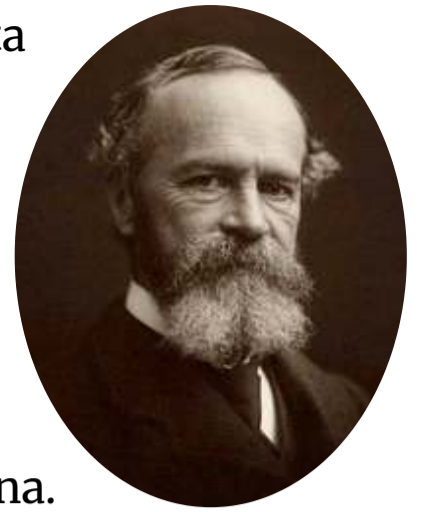
(2018) Imoralni napredak: Je li znanost izvan kontrole? ~ New Scientist

Kako je filozof William James jednom tvrdio:

Istina je jedna vrsta dobra, a ne, kako se obično pretpostavlja, kategorija različita od dobra i koordinirana s njim. Istinito je naziv za sve što se pokaže dobrim za vjerovanje, i dobrim, također, iz određenih, utemeljenih razloga.

Autor ovog članka sugerira od 2021. da će se fenomen iza neutrinskog koncepta pokazati kao ✂ raskrižje za znanost i prilika za filozofiju da povрати vodeću istraživačku poziciju, odnosno povratak na "Prirodnu filozofiju".

Iako temeljna otvorenost filozofije može biti zastrašujuća za znanost jer moralna dimenzija koju uvodi dopušta metafiziku i misticizam, u konačnici je filozofija ono što je rodilo znanost i predstavlja izvorni čisti istraživački interes, što može biti bitno za napredak kada je riječ o fenomenu iza ✨ neutrina.

POGLAVLJE 7.1.

Zanemarena od strane filozofije

Filozof na Online Philosophy Club-u, korisnik Hereandnow, autor "O apsurdnoj hegemoniji znanosti" koji uključuje debatu o scijentizmu s poznatim profesorom filozofije Danielom C. Dennettom, a objavljen na GMODebate.org, jednom je argumentirao sljedeće kao odgovor na autorovo kritičko ispitivanje koncepta neutrina:

"Samo budala ne vjeruje u znanost."

...

"Kao što rekoh, stvar treba prepustiti onima s tehničkim znanjem."

...

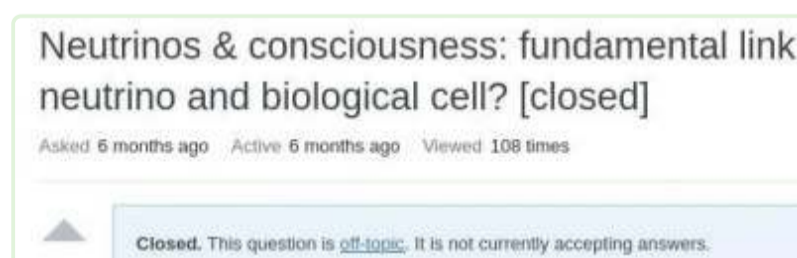
"Mislim da nije posao filozofije da istražuje tvrdnje znanosti."

...

"Mislim da Foucault ima puno toga za reći o ovome. I implicitno, Kuhn. Ali sama znanost je neosporna."

Filozofija je zatvarala oči kada je riječ o konceptu neutrina i drugim temeljnim aspektima znanosti (na primjer, dogmi o virtualnim ✨ fotonima).

Godine 2020. autor je bio 'izbačen' s philosophy.stackexchange.com jer je postavio pitanje o mogućoj vezi između neutrina i svijesti.

Izbačen zbog postavljanja pitanja o neutrinima

Autor ovog članka tvrdi da JE posao filozofije da istražuje tvrdnje znanosti.

Filozofija je odgovorna za ispitivanje temelja mišljenja u bilo kojem kontekstu, što uključuje znanost. Ne postoji područje "zatvoreno za filozofiju".

Znanost nema opravdanja za pretpostavku da se priroda njezinih činjenica razlikuje od uobičajenih istina unatoč svojoj težnji prema cijenjenoj činjeničnoj kvaliteti. Sama njihova težnja filozofski je upitna kao i svaka druga tvrdnja o istini.

Ono što znanost tvrdi da je 'istina' najviše je promatranje *ponovljivosti*. U tom kontekstu znanost namjerava dati kvalitativnu tvrdnju o prirodi činjenica, i potpuno je očito da ne postoji teorija o valjanosti ideje da je samo ono što je ponovljivo *smisleno relevantno*.

Stoga se na prvi pogled znanost temeljno pokazuje nedostatnom. Vjerovanje da su znanstvene činjenice 'istina' dogmatske je prirode s tek utilitarnom vrijednošću (npr. "*prediktivna moć i uspjeh*") kao osnovom za opravdanje.

Dopuštati znanosti da nastavi bez moralnosti stoga nije odgovorno (nije opravdano). Po autorovom mišljenju, ovo podrazumijeva temeljni zahtjev za uvođenjem filozofije i moralnosti u sržnu praksu znanosti, ili povratak na "*Prirodnu filozofiju*".

Korisnik 🐉 Hereandnow nastavio je:

☾ *Sposobnost neutrina da promijene svoj gravitacijski utjecaj iznutra mogla bi biti prijelazna točka za znanost koja zahtijeva od filozofije da stvori novu metodu za daljnji napredak.*

Ako govorite o filozofiji znanosti, što je specifično polje istraživanja koje se ne razlikuje od spekulativne znanosti, onda svakako. Ali ovo ne bi bilo o etici. Riječ bi bila o traženju novih paradigmi u znanosti.

Što ako bi sposobnost neutrina da promijene svoj gravitacijski utjecaj u svijetu trebala biti sadržana unutar samog neutrina? Što ako je ta sposobnost nužno kvalitativne prirode?

Albert Einstein jednom je argumentirao sljedeće:

☾ *"Možda... moramo i načelno odustati od prostor-vremenskog kontinuuma," napisao je. "Nije nezamislivo da će ljudska genijalnost jednog dana pronaći [nove filozofske] metode koje će omogućiti napredak takvim putem. U sadašnje vrijeme, međutim, takav program izgleda kao pokušaj disanja u praznom prostoru."*

Nova metoda izvan znanstvene metode za napredak. To bi bila zadaća za filozofiju.

☾ *"Ako sve shvatite zdravo za gotovo, što je ogromna opomena..., onda nam očito treba nova fizika," kaže kozmolog Sunny Vagnozzi sa Sveučilišta u Trentu u Italiji, autor rada.*

(2024) Neusklađenost mase neutrina mogla bi poljuljati temelje kozmologije

Izvor: [Science News](#)

CosmicPhilosophy.org

<https://hr.cosmicphilosophy.org/>

Tiskano 22. studenoga 2025.

Naši drugi projekti:

- ▶ [GMODebate.org](https://gmodebate.org/): Projekt koji istražuje filozofske temelje eugenike, scijentizma, pokreta "emancipacije-znanosti-od-filozofije", "anti-znanstvenog narativa" i modernih oblika znanstvene inkvizicije.